

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC & LÝ LUẬN – PHÊ BÌNH VĂN HỌC

NGUYỄN THỊ THÙY LINH

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

(Khóa 10, 2007 – 2011)

Hà Nội, 5/2011

Lời cảm ơn

Khi đi qua ngôi trường cũ, nhìn mái ngói bạc màu, vách tường loang lổ, em biết đó là thời gian...Hôm qua, bông hoa trong vườn còn xòe áo thắm, hôm nay, áo hoa đã úa nhàu bên gốc, em biết đó là thời gian...

Bốn năm sống và học tập dưới mái trường viết văn thân yêu đã cho em rất nhiều điều về tri thức, về cuộc sống, về phép đối nhân xử thế và những đạo lý làm người mà em biết chắc, sau này dù đi trên con đường mưu sinh đầy nhọc nhằn, em vẫn không thể nào quên.

Em xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới thầy trưởng khoa Văn Giá, chính thầy đã dạy em nuôi ước mơ cầm bút và xếp ước mơ ấy vào ngăn lớn nhất trong hành trang trên con đường đi của riêng mình, để em nuôi hy vọng ước mơ sẽ lớn lên theo mỗi bước mình đi...

Em xin cảm ơn tất cả các thầy, các cô đã tận tâm dạy dỗ chúng em trong suốt những năm tháng ngồi trên giảng đường này. Đó không chỉ là vốn tri thức quý báu, mà còn là những bài học làm người nuôi tâm hồn em lớn, để em thấy mình lớn khôn hơn sau mỗi lần vấp ngã, thấy mình trưởng thành hơn sau mỗi lần tự đứng lên, và để em biết, cuộc sống luôn cho chúng ta nhiều hơn một cơ hội.

Em xin gửi lời cảm ơn sâu sắc tới thầy giáo, nhà văn Sương Nguyệt Minh, người đã có những giờ trả bài đầy ý nghĩa và giúp em hoàn thành những tác phẩm tốt nghiệp này.

Em cảm ơn vì những gì thầy cô đã đánh thức trong em. Em muốn thế hệ chúng em làm những gì chúng em khao khát, có thể bốc đồng, có thể nông nổi, có thể quá mãnh liệt nhưng sẽ là một cuộc hành trình ít mệt mỏi, và sẽ không hối tiếc vì mình đã cho nhiều hơn nhận...

Ngày hôm nay, em thực sự thấy mình lớn khôn hơn, trưởng thành hơn, yêu và trân trọng cuộc sống này hơn, từ những bài học thầy cô đã cho em.

Nguyễn Thị Thuỳ Linh

Lời giới thiệu

Người ta nói rằng, những người trẻ như chúng em giờ đây không còn quan tâm tới những số phận quanh mình nhiều như thế hệ trước, dường như có một sự vô cảm và thờ ơ...Em cũng là một người trẻ, trẻ tuổi và trẻ cả lòng. Và em thực sự muốn thay đổi suy nghĩ đó của nhiều người về những người trẻ ngày hôm nay.

Khi đọc những dòng Nguyễn Văn Thạc từng viết trong cuốn nhật kí của mình “Chớ quên rằng, có buổi sáng nào, sao mai mang màu đỏ, màu máu và màu lửa. Chớ quên rằng, để đêm trăng có những ngôi sao tình tự, để con người tự do mơ ước vươn tới những đỉnh cao xa, có những trái tim đầy khát vọng phải xếp vào ba lô mọi ước mơ hiện diệu nhất, mọi tương lai cá nhân quen thuộc nhất, mà đánh giặc”, em đã nhận ra rằng, những người như mình đang có cái ước mơ cầm bút mà bao thế hệ cha anh phải xếp gọn gàng trong một ngăn ba lô lên đường ra trận. Và em hiểu rằng, chúng em trẻ tuổi, trẻ lòng, nhưng không được phép để ngòi bút của mình nhỏ mãi.

Năm truyện ngắn trong tập này là những lát cắt của cuộc sống nhiều màu sắc ngoài kia, mỗi câu chuyện là những cuộc đời và số phận không giống nhau. Có thể em luôn tô vẽ để mong muốn một cuộc sống nhiều niềm vui và hạnh phúc với bất kì ai, dù đó là cô nhóc đeo túi Levis, đại diện cho lớp người trẻ năng động và nhiều hoài bão hay Trang trong “Nắng có trái tim chấm bi vàng”, một tâm hồn nhạy cảm nhưng sẵn sàng cho những chuyến hành trình đi tìm cơ hội. Nhưng em cũng nhìn về phía ngược lại của sự tô vẽ đó, là hiện thực cuộc sống đòi hỏi nhiều hơn trí tưởng tượng bay bổng. Em đã ám ảnh mãi hình ảnh chú bé đen nhẻm, gầy còm hì hục bên đồng rác kiếm ăn lại mang cả gia tài đi giúp đỡ một người xa lạ, nhưng vẫn

CÔ NHÓC ĐEO TÚI LEVIS

Con bé có mái tóc xơ xác, lỏng chổng rồi bù gục đầu lên vai thẳng bên cạnh ngủ ngon lành.

“Ặc! cái đứa chết tiệt này hồn nhiên quá đáng, tự nhiên lại ngủ trên vai mình, mọi thế không biết” thằng nhóc ngồi bên nghĩ thầm. Nghĩ thế nhưng nó cũng không nhẫn tâm vứt cái tổ quạ kia ra khỏi vai, sợ lỡ “nó” dậy, làm âm lên thì mình chỉ có nước chui xuống gầm xe cho đỡ xấu hổ, hic, nhìn cái đầu đã thấy đầu gấu rồi. Mà hôm nay mình bước chân nào ra ngoài trước mà xui thế không biết, lạy giời là “cái của nợ” trên vai mình nhớ ra bên mà xuống, không chắc mình chết luôn quá.

- Hơ....hơ...oap..! Sao buồn ngủ thế nhỉ? Đêm qua mình ngủ từ lúc một giờ cơ mà, hic. Tới đâu rồi í nhỉ?

Thằng bên cạnh mắt tròn mắt dẹt nhìn con quạ sau một giấc ngủ no say lại hồn nhiên ngáp và phát biểu như chỗ không người làm mọi người xung quanh cứ tưởng hai đứa này có mối quan hệ gì đó với nhau. Ờ? Không liên quan gì đâu nhé! Thằng bé ngó lơ ra phía ngoài cửa sổ với khuôn mặt giải thích rằng “không quen”.

Nhảy phắt xuống khu phố cổ, nó thở phào như trút được gánh nặng, vậy là thoát nợ, hà hà. Hả??? Ôi mẹ ơi! “Lù lù một đồng” trước mặt nó là con quạ khoang trên xe bus này đang gõ nhịp nhịp chân chờ nó sang đường cùng luôn một thể. Nó lật đật xem lịch, hôm nay có phải thứ sáu ngày mười ba đâu nhỉ?

Sang đường rồi nó cố tình đi lùi lại phía sau, đập vào mắt thằng bé là một con quạ gầy gò mặc chiếc thun xanh dương dài tay, váy hoa mềm và đi một đôi giày vải, buộc thêm một chiếc khăn voan thắt nơ lệch, cái túi nhẹ nhàng hiệu Levis, hic, nhìn phía sau cũng tây đấy chứ?. Nó cười thầm, đúng là chỉ tây mới có mấy cái thể loại này, chứ ta gì cái con quạ này. Nó còn trộm thương cho những thằng có ý định chạy lên làm quen với con bé này, ngó cái mặt nó chắc muốn xỉu luôn quá. À, mà mình cũng chưa kịp nhìn kĩ cái mặt quạ, đến quả đầu nó còn để thế kia đi ra ngoài đường được, chắc gì sáng nay mẹ nó đã giục đi đánh răng rửa mặt. Không biết khi này gục trên vai mình con quạ có để lại tí nước bọt nào không???Ặc, kinh quá! Xui là nhà xa không mình đã về thay áo rồi.

“Phải bình tĩnh, không liên quan gì tới mình cả”. Thằng bé tự an ủi mình khi lại thấy cái bóng quạ quen quen lượn lơ khu trung bày đồ gốm, con bé ấy mà cũng thích mấy cái cao siêu thế này cơ à? Lại còn chạy qua chạy lại ra cái vẻ bận rộn nữa chứ, ghét quá đi mất. Thằng bé mồm không ngừng lẩm bầm mà cứ thỉnh thoảng lại ngoái cái cổ ra nhòm xem con bé đâu.

Về tới nhà, thằng bé bắt tay ngay vào làm bài tiểu luận về đề tài gồm sứ cho môn lịch sử văn minh thế giới, cũng có kha khá tài liệu rồi. Đang hăng say làm tự nhiên thằng em trai thò quả đầu bù xù vào rú:

- Ê! Ông anh, làm ván Au chứ? Xả xì trét không?

- Tao có xì trét đâu mà xả, lượn ngay.

Chẳng đợi thằng anh cục cằn nói tới câu thứ hai nó đã biến nhanh như lúc xuất hiện.

Thằng anh giật mình, quái lạ hôm nay mình ăn phải cái gì mà gặp toàn quạ thể không biết, lậy giời. Nó vừa nghĩ vừa nhớ tới con bé hồi sáng, hy vọng suốt phần đời còn lại nó sẽ không còn đụng con quạ đó nữa, amen!

Làm bài tiểu luận tới gần hai giờ sáng, bảy giờ thằng bé mới lóp ngóp ra khỏi giường, hic, không biết giảng đường B đóng cổng chưa? Không thì mình toi mạng. Mất 30 phút cho toàn bộ quá trình tới trường, thằng bé thở phào, phù! May không tắc đường!

Học xong tiết thứ hai nó đã biến, nộp được bài là an tâm rồi, giờ mới là lúc đi xả xì trét đây.

- Ê Hiệp! Qua đây đi.

Thằng bé giật mình quay lại, ôi ! hóa ra thằng Quân học cùng hồi cấp ba, lâu lắm rồi không gặp.

- Lâu quá rồi không gặp mày gì cả? Dạo này sao rồi? Mà sao lại xuất hiện ở đây thế hả? Sang có việc gì hay đi tán gái trường tao đây?

- Ồ, vẫn thế, phong độ như xưa, mà có người mời hẳn hoi, tao mà thêm sang đây tán gái à? Có mày đóng đô ở đây rồi, tao đi chỗ khác kiếm ăn cho nó lành.

- Đợi ai à?

- Ồ, có con bạn học cùng bên trung tâm ngoại ngữ cứ rủ tao sang đây chơi, thì đi, đang rảnh.

- “Con gà” đấy đâu rồi?

- Kia, đang đợi lấy đồ uống.

Nhìn theo phía tay thằng bạn, nó run chân khi thấy con quạ khoang hôm qua cũng đang chen chúc trong cái đám xô bồ đấy. Nó lắp bắp hỏi:

- Ai? Đừng bảo con bé túi Levis đấy nhá!

- Không, con tóc vàng bên cạnh í.

- Nó thở phào nhẹ nhõm. Huhu, con quạ đấy học cùng trường với nó. Rồi nó sẽ chết mất thôi, hic hic.

Bye bye thằng bạn cũ, nó lao như bay tới sân bóng, vội vào phòng thay đồ rồi cùng tụi chiến hữu làm trận bóng trước mùa thi. Ôi, thể này mới sảng khoái chứ, mọi suy nghĩ lung tung trong đầu nó tan biến theo trái bóng tròn.

Về tới nhà, nó phi thẳng lên phòng ngồi nghe lại cái đĩa Michel Jackson đã sao đi sao lại tới 4 lần. Tiếng chuông gọi cửa đổ mà thói lười biếng làm nó phải rên rầm gọi mẹ:

- Mẹ ơi! Ra mở cửa xem ai giúp con với!

- Con mới cái, lười quá cơ, cái gì cũng đến tay mẹ. - Mẹ nó vừa đi vừa lẩm bầm đây trườ mền.

- Dạ, cháu chào bác ạ! Bác ơi cho cháu hỏi đây có phải nhà anh Hiệp không ạ?

- Ủ, đúng rồi, cháu là bạn Hiệp à? Cháu vào nhà đi. - Mẹ thằng bé vừa đi vừa liếc con bé “quái lạ, con trai mình cũng có bạn gái xinh thế này cơ à? Sao không thấy nó đưa về nhà bao giờ nhỉ?”

- Hiệp ơi! Bạn tới này con.

Thằng bé lật đật chạy ra, mồm cứng ngắc nhìn con quạ từ đầu đến chân, hy vọng nó vào nhầm chuông.

- Em chào anh ạ!

- Ô! ờ, hình như ấy vào nhầm nhà.

- O, thằng này hay chữa? bạn tới nhà mà nói năng lung tung cái gì thế hả? Lấy nước cho bạn mau. Cháu thông cảm, thỉnh thoảng thằng Hiệp nhà bác nó vẫn đăng trí thế ấy mà. - Mẹ nó quay sang nói chuyện với con quạ rồi lặng lẽ đứng dậy lấy nước thay nó.

- Em là Linh, học cùng khoa nhưng dưới anh một khóa ạ. Em đang làm đề tài nghiên cứu khoa học về gốm sứ, thầy thầy giáo bảo tới mượn bài tiểu luận của anh về đề tài này tham khảo ạ.

Hơ hơ! Con quạ này, à không, Linh nói chuyện cũng dễ thương đấy chứ hả, khác hẳn hôm trên xe bus.

- À, ừ, đợi anh một tí, để anh lấy cho.

Nó luống cuống chạy lên gác cầm bài tiểu luận đưa cho con bé mà cũng chẳng thềm hỏi han gì nhiều, cứ lúng ta lúng túng. Chỉ nói thêm mỗi một câu :

- Có gì không hiểu cứ hỏi anh nhé!

Tới khi con bé về rồi nó mới giật mình “Sao hôm nay mình lạ thế nhỉ?”.

Vác bài tiểu luận của thằng bé về ngâm cứu mà con bé chẳng thèm hỏi thêm một câu nào về những chỗ mà thằng bé dặn là “không hiểu”. “Minh thấy chẳng có gì khó hiểu cả, cái mặt mình có tri độn như hấn đâu”, con bé nhủ thầm.

Còn thằng bé thì từ hôm ấy cứ nghe tiếng chuông cửa là giật mình, soi gương rồi mới thò đầu ra nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy tấm hơi con bé đâu cả, ở trường cũng chẳng gặp, cứ như nó gầy quá nên bốc hơi đi đâu mất vậy.

Một tháng sau, đi học về nó thấy mẹ chuyển lại lời nhắn của con bé:

- Cô bạn hôm nọ mời con sáng mai tám giờ xuống xem bạn bảo vệ đề tài nghiên cứu khoa học ở phòng bảo vệ luận án đấy. Con có cô bạn vừa ngoan vừa học giỏi mà chẳng giới thiệu cho mẹ biết gì cả.

-Thế ạ? Vâng, con nhớ rồi.

Thằng bé chạy biến lên phòng, vẫn chưa hết hồi hộp. Mặc kệ mẹ gọi xuống tắm để ăn cơm, nó vẫn đóng chặt cửa phòng, lục tung tủ quần áo xem mai mình sẽ mặc cái gì.

Nó sững sờ nhìn con quạ lấp ló sau cánh gà. Bộ áo dài màu xanh dương hợp với con bé không thể tả được, khuôn mặt trắng hồng dưới một mái tóc gọn gàng được cắt tỉa cẩn thận. Nó chăm chú nhìn cô bé tự tin bảo vệ đề tài và trả lời phản biện. Không thể tuyệt hơn! Nó ôm bó hoa to bụi chẳng lên tặng, mặt đỏ bừng.

Hồn nhiên đòi cô bé chụp chung với nó một kiểu ảnh kỉ niệm, lại còn cầm tay người ta nữa chứ.

- Sao lại cầm tay em? Cô bé cũng hồn nhiên không kém.

- Bắt đền em hôm trước dám ngủ trên vai anh.

Hai đứa cười toe, rạng rỡ...

Bạc rác

Chuyện thằng Còi đen nhem ngày ngày vật vờ sống nhờ vào cái bãi rác Nam Sơn bỗng dưng nhặt được một bọc tiền lớn làm tất cả mọi người ở đó sửng sốt. Ba mươi triệu, một số tiền mà trong mơ hàng nghìn người nhặt rác ở đây cũng không tưởng tượng được có một ngày nó bất thành linh rơi vào tay mình chứ đừng nói một thằng nhóc không nhà cửa không cha mẹ. Số tiền đủ để thằng bé từ bỏ nghiệp “ăn rác” đi kiếm một công việc ngon lành tử tế hơn. Ấy vậy mà thằng Còi giấu nhem không cho ai biết nó cất hay gửi số tiền ấy ở đâu, vẫn ngày ngày hì hụi bên đống rác từ ba giờ sáng tới trưa.

Hàng nghìn người sống bằng nghề bới rác bắt đầu xôn xao đồn thổi về thằng bé, nhưng chính nó cũng chẳng nhớ quê quán mình ở đâu, bố mẹ ra sao, chỉ biết khi nó sáu bảy tuổi gì đó bố mẹ quyết định ra thành phố kiếm việc làm, mang theo cả nó. Tàu cập ga Hà Nội, bố mẹ bảo nó ngồi chờ ở hàng ghế dành cho khách chờ tàu để đi lấy đồ đạc.

Thằng bé ngoan ngoãn ngồi đó cả tiếng đồng hồ vẫn không thấy bố mẹ quay lại, nó khóc nức lên, ai hỏi gì cũng lắc đầu quầy quậy. Vừa đói vừa khát, nó cứ ngồi ở đó gần hai ngày trời, gặp ai tốt bụng cho cái gì ăn cái đó mà vẫn không thấy bố mẹ quay lại tìm. Tuyệt vọng, nó lết đôi bàn chân nhỏ xíu đi lang thang khắp mọi nơi trong cái thành phố đầy lạ lẫm này kiếm hay đi xin bất cứ thứ gì ăn được bỏ vào mồm. Ban đầu còn sợ hãi, sau cũng quen dần. Nó gặp bọn trẻ con bán báo đánh giày rồi xin đi theo, ban đêm ngủ co quắp ngoài ghề đá công viên. Tạm bợ bữa đói bữa no cũng được năm năm. Một lần nhìn thấy chiếc xe rác sơn xanh đỗ ngay cạnh chỗ nó đang ngồi gặm bánh mì có cái áo len lạnh lặn vút trên cùng, nó trèo lên đó nhặt lấy. Lên đến nơi nó mới ngạc nhiên khi thấy có nhiều thứ để nhặt hơn nó tưởng, lui hụi bới bới tới khi xe chạy mà không kịp nhảy xuống, thế là mặc kệ, nằm luôn trên ấy đánh một giấc, chỉ giật mình tỉnh dậy khi bị đổ ụp xuống lấp trong một đống rác thải nồng nặc mùi. Thằng bé từ bỏ ý định quay trở lại thành phố, ngày ngày kiếm ăn bên đống rác khổng lồ, có khi tới lúc già cũng chẳng lo không có gì để nhặt. Lúc ấy thằng Còi chỉ khoảng mười hai tuổi.

Lúc mới tới nó đi lang thang khắp bãi, bạ cái gì nhặt cái đấy, cũng chẳng ai nói hay có tranh chấp lộn xộn gì, vì toàn là dân cùng đinh với nhau cả. Nhưng từ khi có quy định phải trên mười sáu tuổi mới được vào nhặt rác vì mức độ độc hại và nguy hiểm thì nó cứ phải chui lủi, nhặt nhanh ở rìa bãi. Sau người ta hỏi nó bao nhiêu tuổi, thằng Còi cứ khai bừa là mười sáu vì giấy tờ chẳng có, lại đen nhẻm gầy đét như que củi, nhìn cái mặt chẳng rõ tuổi thì người ta cũng bỏ qua, hàng nghìn người thêm một thằng nhóc thì ăn nhằm gì. Thế là nghiệp “ăn rác” của nó đường đường chính chính được công nhận. Nó ăn ngủ ngay rìa bãi rác nên chẳng phải xếp hàng đợi chờ gì, cứ tầm ba giờ sáng là ùa vào bãi cùng những người khác. Chứ có những ông bà hơn nó mấy chục tuổi lóc cóc đạp xe tới xếp hàng từ một rưỡi hai giờ sáng, ngồi bán thuốc Lào hay buôn chuyện rôm rả cứ phải chờ dài cổ tới giờ bãi mở cửa.

Nó hay ngồi lê la với hai vợ chồng nhà ở tận Vĩnh Phúc mà nó hay gọi là cô chú, cứ tầm hai giờ sáng chờ nhau tới, ngồi giở com nắm muối vùng hay khoai lang luộc ra ăn ngon lành ngay cạnh bãi rác. Hai vợ chồng thường chia com và khoai cho nó một tí gọi là đỡ phải tội, nhưng nó thích lắm, lần nào cũng ăn ngấu nghiến. Có hôm cả ba người cùng bới một chỗ, bỗng nhiên người vợ kéo được bọc gì gói cẩn thận, tưởng người ta lỡ vứt đi thứ gì còn dùng được nên hí hửng mở ra, khi cái gói bung ra thì cô gào lên kinh hãi, trong ấy là đứa trẻ con đẻ non bị vứt đi, đang bắt đầu phân hủy. Hai vợ chồng với thằng Còi chôn cất xong thì trời sáng, vì vụ ấy mà cô chú nghỉ bới rác

mất mấy ngày, còn thằng bé thì cũng dè chừng hơn khi thấy món đồ gì bất thường. Chẳng vậy mà khi bới đồng giấy báo lộn xộn thấy tập tiền giấy cộp rơi ra nó còn tưởng mình hoa mắt, cứ nghĩ tiền âm phủ, khi biết tiền thật thì gào rú lên rồi chạy biến đi hôm sau mới thấy quay lại.

Mọi người trong bãi rác cứ mỗi lần gặp thằng Còi lại hỏi đùa xem thằng bé đã tiêu hết ba mươi triệu chưa mà vẫn vạ vật ở cái chốn giết người này vậy? Hay cất để chuẩn bị đi hỏi vợ rồi? Nó nhăn nhó cười nhe hàm răng vàng xin trên khuôn mặt đen nhẻm, chẳng nói gì. Có mấy thằng du côn nghe chuyện cũng đón đường định lột hết của thằng bé nhưng chẳng bao giờ sờ thấy một đồng nào trong người nó, trừ mấy chục lẻ bán phế liệu bới được. Dọa nạt mãi nó cũng chỉ nhe răng cười trừ rồi chối đây đây, lui nhanh như cước, dọa nạt hay đánh cũng chẳng ăn thua gì. Thằng Còi cứ nhe nhớn như cái thằng ất ơ, đi theo dõi cũng chịu, chả biết tiền nó cất đâu. Chán rồi bọn du côn cũng nghĩ chắc mọi người vổng lên, chứ đào đâu ra ba mươi triệu cho nó nhặt. Mà có chừng ấy tiền còn chui rúc ở đây thì chỉ có bị thần kinh.

* * *

Gọi nghiệp ăn rác là chốn giết người cũng không ngoa vì mức độ độc hại của nó. Cả một khu khổng lồ chứa đồ phế thải của mấy triệu con người đang từ từ phân hủy lại là nơi sinh sống của hàng nghìn sinh mạng khác. Thằng Còi vẫn nhớ như in cái lần nó tưởng mình đã châu trời vì cái mùi xú uế nơi đây. Cách đây vài năm...

Hiếm có năm nào cái nắng mùa hè lại kinh khủng đến thế. Thằng Còi chẳng biết “nhiệt độ” là cái gì nhưng mỗi lần đi xem trộm tivi của mấy nhà rìa đường thấy thông báo khu vực Hà Nội tới 39 độ nó cũng thắc mắc là sao không thông báo nhiệt độ ở riêng bãi rác Nam Sơn này, vì chắc chắn ở đây phải nóng hơn trong thành phố tới vài “độ”. Cái nắng gay gắt tới mức những người sống nhờ bãi rác này phải dừng cuộc kiếm ăn từ lúc 9h sáng. Nhưng đúng là nhờ trời mà từ nhỏ đến giờ thằng Còi chẳng mấy khi đau ốm liệt giường liệt chiếu, chắc trời cũng thương nó mà ốm thì chỉ có nước chết vì không có ai chăm sóc. Thế nên nó chủ quan, 9h mọi người đã mồ hôi mồ kê nhễ nhại tìm chỗ trú, riêng nó vẫn lon ton hết đồng rác nọ đến đồng rác kia, hì hục bới, ai gọi vào nghỉ cũng cười hì hì. Nhảy đến một đồng rác mà nó chắc chắn là nguyên một xe phân đồ nhảm khu thì cái mùi xú uế xộc thẳng vào mũi rồi như một luồng điện chạy thẳng vào não làm nó choáng váng quay cuồng chẳng biết trời đất là gì.

- Ôi! Ai làm sao thế kia? Cứu, cứu, mọi người ơi có ai làm sao kia.

Một người đàn ông nhìn thấy vội vàng kêu lên làm mấy người đang trú trong bóng cây nháo nhào chạy ra. Cái dáng gầy gò của thằng Còi nằm nguyên trong một bãi phân lầy

lội và nhầy nhựa bốc mùi khủng khiếp làm ai có mặt ở đó cũng đoán thẳng này một phần hồn còn ở xác, còn chín phần chắc châu trời rồi.

- Công nó ra cái trạm y tế xã kia kìa, may ra còn kịp. – Ai đó vội vàng đề nghị.

Đúng là may mà kịp thật, thằng Còi như người từ cõi chết trở về, cái mặt tái nhợt, mắt mở ra rồi mà vẫn lơ lơ như say phải khí độc.

Ai cũng nói thằng Còi cao số, qua được cái đận ấy thì có khi trời đánh cũng không chết. Hai ngày sau, người ta lại thấy thằng bé gầy đét đen nhem chạy như sóc khắp bãi rác.

Thằng Còi khỏi ốm thì đến lượt hai vợ chồng người Vĩnh Phúc nọ cũng phải cõng nhau vào trạm xá. Không hiểu sao người vợ dạo này hay ngất xỉu bất thành linh, thỉnh thoảng còn ho khan ra cả máu. Một lần cô vợ ngất nằm ở trạm xá, thằng Còi hồng hộc từ đâu chạy vào mang theo 3 cái bánh tẻ làm quà, hai cái cho cô chú, còn một cái cho nó. Nó nói:

- Sao chú không đưa cô đi khám, dạo này cô hay ngất quá!

- Bệnh nghề nghiệp mà, làm nghề này trước sau gì ai chẳng có lần ngất, hôm trước mày chẳng bê bết trong đồng phân đấy thôi, đã đi khám chưa? – Người vợ vừa nói đùa vừa nhìn trấn an chồng.

- Công nhận, hôm ấy cháu khiếp quá, nhớ đời luôn. Cháu tưởng được về gặp ông bà ông vải rồi cơ nhá. – Thằng Còi lắc lắc cái đầu ra vẻ người lớn.

- Có biết ông bà ông vải ở chỗ nào không mà lên gặp? Hay châu trời xong lại làm con ma đi lang thang nhặt rác, mày thì trời đánh không chết. – Cô vợ tiếp tục trêu.

Thằng Còi cười hì:

- Ừ nhỉ.

...

Hai vợ chồng nhìn thằng bé tội nghiệp rồi vội vàng quay đi, nó còn chẳng biết mình là ai... Ba người ngồi bóc bánh tẻ ăn trong mùi rác nồng nặc khi trời tắt nắng.

* * *

Thế rồi cái ngày người ta nghĩ thằng Còi đi một nơi nào đó để “tiêu tiền” cũng đến. Nó bỏ lại bãi rác sau lưng, ra Hà Nội, nhưng không phải đi tìm một cuộc sống mới đủ đầy mà là đi tìm ông bố bà mẹ đã vô tình bỏ quên nó ở sân ga năm xưa. Chẳng biết cuộc tìm kiếm đi đến đâu, người bố mẹ năm xưa có còn nhớ từng sinh ra nó trên đời không nữa, nhưng lâu lắm rồi, xóm rác không còn thấy nó quay lại

Bằng đi một thời gian, hai vợ chồng người Vĩnh Phúc nọ quay lại bãi rác tìm thằng Còi nói lời cảm ơn và trả lại tiền. Mọi người ngạc nhiên, hỏi ngọn ngành câu chuyện.

- Công việc bới rác bấy lâu nay làm em bị ung thư phổi giai đoạn đầu, cũng nghĩ là mình hết số rồi, đào đâu ra tiền mà chạy chữa cái bệnh chết người đây thì không ngờ thằng Còi ôm bọc tiền tới, bảo là cho cô mượn lấy tiền mua thuốc. Hai vợ chồng em có dám nhận đâu, nó còn nhỏ, còn tương lai nữa chứ, lại chẳng có ai thân thích. Nhưng thằng bé được cái tốt nét quá, nó dúm vào tay rồi chạy biến, nói cháu cầm lại một ít ra Hà Nội tìm bố mẹ. – Người vợ vừa kể vừa lén lau nước mắt.

- Ở quê em giờ khu công nghiệp về mua đất ruộng xây nhà máy, nhà em cũng có mấy sào dính vào chỗ quy hoạch nên hai vợ chồng được một món. Việc đầu tiên chúng em nghĩ tới là mang tiền trả lại thằng Còi, rồi cũng xin nhận nó về làm con nuôi lấy chỗ đi lại cho thằng bé có nơi đi về, giờ chúng em có tí vốn rồi, nó về cũng không sợ thiệt thòi, chứ không phải vất vả như trước đây. – Người chồng tiếp lời.

- Thế là nó ra Hà Nội vẫn chưa về à các bác? Tội nghiệp thằng nhỏ quá, làm sao mà tìm được bố mẹ nữa, chắc gì gặp mà đã nhận ra nhau, bao nhiêu năm rồi...- Người vợ vừa sụt sùi vừa nói.

...

Tất cả nhìn nhau im lặng, tiếng ho khù khụ vì mùi rác lẩn quất trong đêm mù hơi bốc lên, thứ mùi đặc quánh không thể bay xa. Có ngôi sao vụt nháy sáng trên bầu trời rồi biến mất. Chẳng còn ai gặp lại thằng Còi để chỉ chỗ cho vợ chồng nọ.

* * *

Hà Nội đông đảo đón thằng Còi như một người xa lạ. Lang thang mấy ngày trời khắp ga Hà Nội, biết là chẳng để làm gì cả, mọi chuyện qua lâu quá rồi, nó chẳng còn nhớ gì nữa. Ngồi ở hàng ghế mà nó nghĩ rằng ngày xưa mình từng ngồi đợi bố mẹ, nước mắt cứ thế trào ra tủi hờn. Thằng Còi cứ ngây ngô nghĩ rằng, bố mẹ “quên” mình ở đây thì sẽ có lúc nhớ ra. Hay nó tự phỉnh nịnh mình như vậy không biết nữa. Thuê một chỗ trải chiếu trong căn phòng trọ rẻ tiền, nó xin làm trông xe cho một quán bar trong khu “phố đèn đỏ”. Dứt mình ra khỏi bãi rác, nó lại quăng mình vào một bãi rác khác, với hy vọng mong manh về ông bố bà mẹ còn chưa từng xuất hiện trong giấc mơ.

* * *

Ở ngay trung tâm thành phố, trong một ngôi nhà bốn tầng khang trang, nhân lúc vợ đi vắng, có một người đàn ông đang lục tung góc phòng bừa bộn, tìm cho được mớ giấy báo có bọc tiền ba mươi triệu trong đó, số tiền mà người đàn ông dự định mua cho cô bồ bệ trang sức sau khi cô đồng ý uống thuốc ra thai để tránh một vụ lùm xùm mà bà vợ có thể biết. Đó chính là ngôi nhà của hai vợ chồng gần chục năm trước nhấn tâm vứt bỏ đứa con nơi ga tàu.

Hai giọt nước

Bi kịch của gia đình ấy bắt đầu từ khi ông bố mới lên chức phó giám đốc có bồ, một cô bồ được chu cấp đầy đủ chứ không phải những cô gái bán hoa theo kiểu tình một đêm như trước đây. Người vợ cũng không tỏ ra thua kém khi ngang nhiên đi lại với một cậu thanh niên kém mình những 18 tuổi, chẳng yêu đương gì đâu nhưng không lẽ ông ăn chả mà bà lại không biết ăn nem, người vợ còn muốn cho ông chồng biết rằng, đừng tưởng gái này đã già, còn nhiều thanh niên chưa vợ muốn theo lắm. Và hậu quả tất yếu của

Nắng có trái tim chằm bi vàng

Lang thang khắp Hà Nội đón cho được đợt gió mùa đông bắc đầu tiên tràn về, nó thấy mình thật buồn cười. Nhìn dòng người ngược xuôi chen chân trên mỗi ngã đường, có lẽ nhiều người sẽ nghĩ rằng nó nhàn rồi và thừa thời gian. Nó là dân văn và đôi khi vẫn tự thưởng cho mình những phút giây lãng mạn hơi thái quá như thế, có quái dị không nhỉ? Chắc là không rồi, vì nó vẫn thấy mình còn có một cái đầu để suy

nghĩ về cuộc sống này. Vậy mà nó đã sắp hai mươi tuổi rồi. Hai mươi tuổi, đã là một phần ba? Hay một phần tư đời người? Nó không biết nữa, chỉ thấy mình thật nhỏ bé. Nó đã có những gì nhỉ? Cũng chẳng nhiều, một tấm vé vào đại học, một vài thứ nhỏ nhặt thể hiện niềm đam mê văn chương, một thứ nó vẫn gọi là tình yêu và một cuộc sống không tẻ nhạt. Đã đủ chưa? Nó không hiểu cái đích mà chính nó muốn vươn tới ra sao nữa, chỉ thấy đôi chân vẫn bước trên con đường nó chọn.

Gió lạnh ủa về như đã hẹn, nó thấy lòng mình thật thanh thản và bình yên, cái cảm giác mà đã một năm rồi nó mới lại có được, từ ngày Phong đi.

Trái tim chấm bi hồng

- Grừ, lạnh quá! - Phong nói qua hàm răng đánh vào nhau lập cập
- Cái gì? Đi bên em mà anh dám kêu lạnh hử? Anh phải nói rằng dù ngoài trời có giá lạnh tới mức nào thì anh cũng luôn cảm thấy ấm áp vô cùng, vì anh luôn có em đi bên và yêu anh bằng một trái tim chấm bi hồng, như thế mới lãng mạn chứ? Trời ạ! Trang ca cẩm.
- Hic, ừ, đúng rồi. Anh thấy nóng dần lên bằng niềm tin rồi đây. Bây giờ đã là 23h37', liệu mình có nên trú vào đâu đó ít gió hơn không em nhỉ?
- Không được, vào chỗ không có gió thì còn gì là thú vị nữa, chúng ta đang đi đón gió cơ mà, gió mùa tới mang theo một trái tim chấm bi trong suốt đấy, anh ngốc quá!
- Nhưng anh e rằng người bạn của em sẽ làm chúng ta cảm lạnh mất.
- Cố lên anh yêu, sắp hết đêm rồi mà.
- Hà??? Mẹ ơi! Hết đêm ??? Anh tưởng chúng ta đã thống nhất là 12h sẽ kết thúc buổi đón người bạn gió có trái tim chấm bi trong suốt của em?
- Em thay đổi quyết định rồi.
- Anh sợ mai em ốm không đi học được mất.
- Không sao đâu anh, bạn em không làm em ốm đâu. Ôi! Em yêu anh quá, yêu bằng một trái tim chấm bi hồng anh ạ!

Chiếc mũ hai tai dài chấm bi hồng lúc lắc trong gió, Phong mỉm cười lắc đầu nhìn Trang cười, tiếng cười trong veo như những chấm bi trong trái tim của gió mà cô bé thường tưởng tượng. Phong chỉ mong sao Trang giữ được vẹn nguyên tiếng cười ấy qua tất cả những thử thách trên con đường cô bé chọn...

Nỗi nhớ

“Người nào theo con đường văn chương sẽ đa mang và trăn trở nhiều lắm, có thể còn suốt đời mang ám ảnh”. Nó vẫn nhớ mãi cái lần cô giáo dạy văn đã viết vào trong cuốn sổ lưu bút trước ngày ra trường. Có lẽ cô nói đúng, nên đã một năm rồi, nó vẫn

lang thang khắp mọi nẻo đường, tìm mãi cơn gió mùa đông bắc đầu tiên và cái cảm giác được bên anh như xưa ấy. Một năm rồi, nó đã tìm thấy gió mùa, nhưng không có anh.

Ở trong ấy mùa đông cũng có nắng vàng, nhưng không có gió mùa như lúc này, nó biết điều đó nên hiểu rằng, chỉ mình nó tìm thấy cảm giác của ngày hôm ấy, còn anh thì không, có thiệt thòi quá cho anh không nhỉ? Hay anh còn cảm thấy may mắn vì có lí do để thôi nhớ. Nó không biết nữa, có thể, rồi tất cả sẽ còn được nhớ tới với cụm từ “ngày xưa”, ừ nhỉ, ngày xưa mình yêu nhau, thế còn bây giờ? Nó im lặng, chợt thấy lòng mình trống trải, cảm giác bình yên vụt tan. Anh có thôi nhớ?

Nó giữ cho mình một điều cũ kĩ cố hữu: viết thư tay. Chưa bao giờ Phong nhận được một bức thư qua mail của nó từ ngày hai đứa yêu nhau. “Viết bằng tay thì chỉ cần qua nét chữ anh cũng biết được em có đang nhớ anh không”. Nó viện lí do ấy để mỗi lần Phong bảo viết mail cho tiện lại đỡ tốn thời gian mà cãi. Mặc dù hồi ấy nhà hai đứa chỉ cách nhau 4km, nó bảo ai bắt yêu dân văn làm chi cho khổ, anh cười hiền khô, “anh tình nguyện khổ mà”. Bây giờ thì cách nhau gần một nghìn cây số rồi, nhưng chẳng còn ai nhận được thư của ai nữa. Nó lười trong ngăn tủ ra một chồng thư và đếm “một, hai, ba...169”, 169 bức thư chưa hề gửi, nó đã chăm chỉ viết thư cho anh trong suốt một năm qua, rồi để đó, đây là lần thứ hai chạm tay vào. Để làm gì thì chính nó cũng không trả lời nổi, có thể, nó sợ đánh mất những thói quen như khi gần anh, khi ấy, người ta dễ dàng quên, còn nó, nó sống với những niềm nhớ và nỗi ám ảnh, nó không muốn quên.

Ngày nắng vàng

Ngoài ấy gió mùa lại về, và Phong biết, lại có người lang thang dọc những con phố dài đón người bạn có trái tim chầm bi trong suốt. Đêm nay Phong thức sau một ngày nắng vàng để có một người không cảm thấy cô đơn.

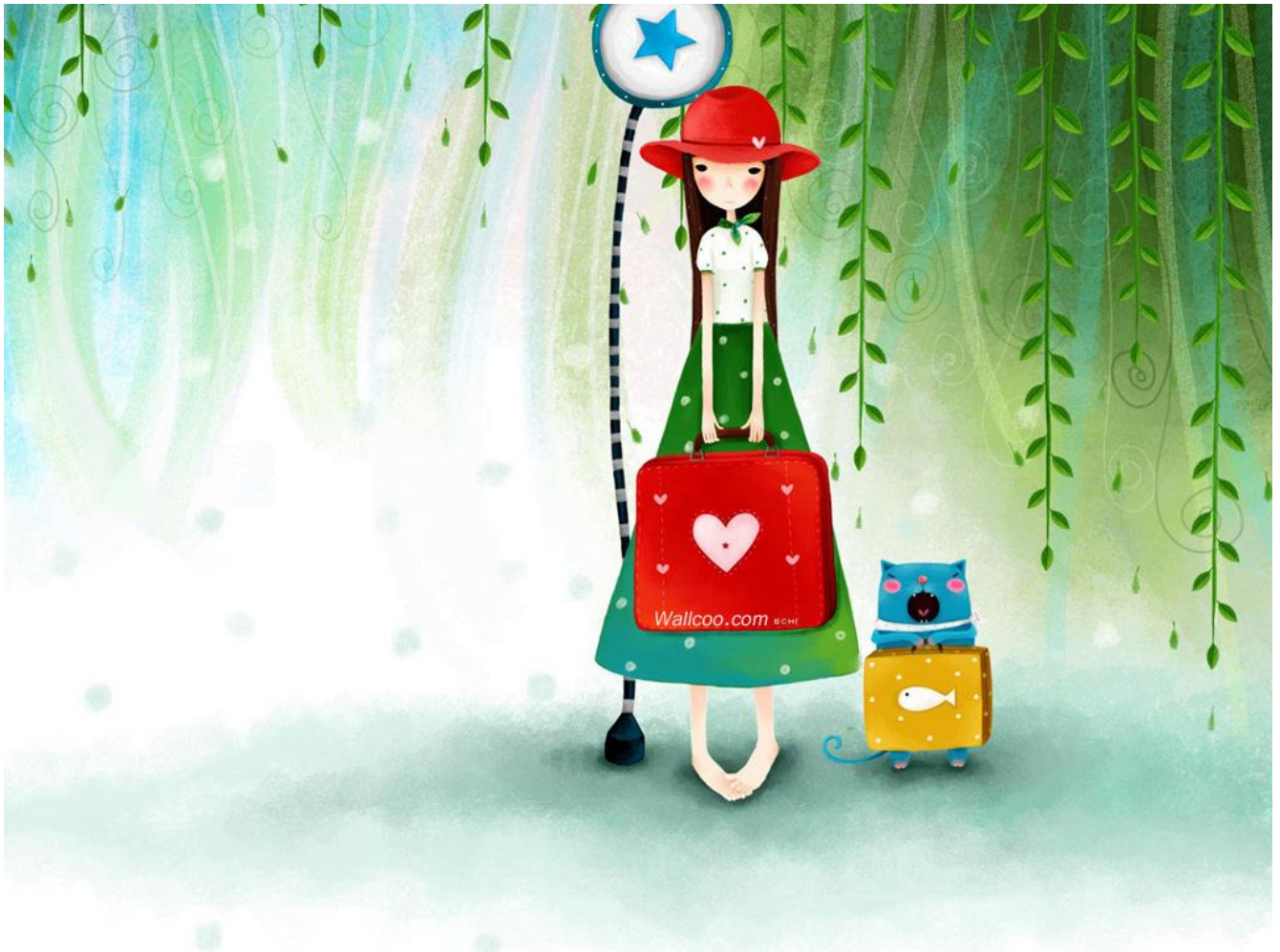
- Quên có phải là điều dễ nhất người ta có thể làm không nhỉ? Quên một người, một kỉ niệm, một thói quen và một cảm giác?

- Dễ lắm, chỉ cần thôi nhớ không à! - Anh bạn miền Nam vô tư nói với Phong như vậy.

Nhưng thôi nhớ, với Phong còn khó hơn, nghĩa là không thể quên được rồi. Không hẳn vậy, điều quan trọng là Phong không muốn quên, không cho phép mình được quên. Chỉ cần Phong quên, sẽ có một cô bé ngồi khóc nhè từ 9h tối tới 4h sáng hôm sau, còn trái tim Phong sẽ khóc cả cuộc đời. Mà Phong thì đã học được rằng, nhất định không được làm những người yêu thương của mình phải khóc, từ sau kì thi đại học lần thứ hai.

Phong chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ trượt đại học. Giải nhất kì thi học sinh giỏi toán toàn thành phố có phải là tờ giấy đảm bảo cho một vé vào đại học không nhỉ? Chắc chắn rồi, ai đó có thể trượt đại học, nhưng không phải là Phong. Cậu tự tin đăng kí những trường top trên của cả nước để nuôi một ước mơ du học bằng học bổng. Nhưng ước mơ gãy cánh khi Phong trượt, thiếu tới ba điểm, giải nhất thành phố chẳng nói lên điều gì. Cánh cửa giảng đường lần thứ hai đóng sập khi trường đột ngột hạ chỉ tiêu, những người yêu thương Phong khóc, trước khi Phong kịp buồn. Trang cầm cây kẹo bông đứng trước cửa phòng Phong khóc từ 9h tối tới 4h sáng vì Phong không chịu mở cửa, mệt quá ngủ gục trên sàn. Phong vượt gần một nghìn cây số đi nộp hồ sơ và học nguyện vọng hai, không một lời tạm biệt.

Hành trình

Chú soát vé mỉm cười nhìn nó khệ nệ ôm khư khư hai chiếc hộp chằm bi thất nơ hồng, nháy mắt mỉm cười. Khi hai mươi tuổi người ta có thể vượt một nghìn cây số,

mang tặng ai đó 169 bức thư tay, một trái tim chấm bi trong suốt và *KHÔNG ĐỂ TUỐT MẤT MỘT CƠ HỘI*.

Con tàu lặn bánh, chuyển hành trình tìm lại tình yêu và niềm nhớ vút đi, gọi về giấc mơ tay trong tay giữa đêm đông lạnh giá, về một bóng hình chưa thôi ám ảnh. Chuyển hành trình mở lòng và khao khát tìm lại yêu thương, khao khát tâm hồn đông đầy và trọn vẹn...

Cô bé “nó” mê mãi nghĩ về hình ảnh cánh điều chập chờn trong mỗi giấc mơ tuổi thơ, nếu có gió, cánh điều sẽ bay lên, thật cao. Nó không hề mảy may nghĩ tới nếu gặp anh mọi chuyện sẽ như thế nào, nó giữ mãi cho mình giấc mơ tuổi thơ vì nó biết, nếu có gió ...cánh điều sẽ bay. Nó đã hai mươi tuổi rồi, và nó không nghĩ đó là một phần ba hay một phần tư đời người nữa, nó đã có tấm vé vào đại học, niềm đam mê văn chương, một cuộc sống không tẻ nhạt, *nó muốn có một thứ mà tự cho phép mình nghĩ là tình yêu*. Có những điều mà nó hiểu, chỉ có được khi người ta trẻ và không bao giờ buông tay. Con tàu lặn bánh, đi và đến mang theo những cuộc hành trình, nhưng nếu nó không chọn chuyển hành trình này, có thể sự trì hoãn sẽ là mãi mãi. Một năm là quãng thời gian đủ để nó hiểu thế nào là cơ hội, và thế nào là tình yêu. Nó cho mình cơ hội ấy để mười, hai mươi hay bốn mươi năm nữa, nó không phải nuối tiếc vì để tuột mất một điều cần được trân trọng. Phong đã từng đánh thức niềm đam mê, tình yêu cuộc sống và niềm tin vào những điều mà tất cả mọi người cho là không tồn tại trong con người nó, như những đứa trẻ nuôi mãi niềm tin vào câu chuyện cổ tích luôn kết thúc có hậu, để sống tốt hơn, mở lòng mình hơn, thì chẳng có lí do gì để nó không tin vào một điều đã từng tồn tại và có thật.

* * *

Nếu có Trang ở đây, Phong sẽ cho Trang gặp một người bạn mà chắc chắn Trang sẽ yêu.

Căn phòng 14m2 ngập những chiếc hộp thất nơ chấm bi vàng, nhưng cả bốn bức tường lại được dán bằng giấy bóng kính chấm bi trong suốt. Chỉ cần bước vào căn phòng của mình, cái cảm giác đêm gió mùa ấy lại ulla về trong Phong, như chưa từng có một năm nó sống với nắng và gió phương nam. Nó gồng mình lên cố gắng, mỉm cười với tất cả, đôi khi khoác lên cái mặt nạ không phải là mình. Nhưng chỉ cần bước chân vào phòng, nó sẽ trút bỏ tất cả, chùng xuống, quay về với nó của ngày xưa, vui mình vào giấc ngủ bình yên và ấm áp, giấc mơ lại trong veo nụ cười chấm bi hồng lúc lắc...

Nắng có trái tim chấm bi vàng

Con tàu dừng bánh. Không có ánh mắt nào đón đợi nó nơi sân ga, không có bó hoa nào hướng về phía nó. Nó không buồn, đôi mắt láu lỉnh chợt sáng bừng lên khi

nhìn thấy những chiếc hộp thất nơ chấm bi vàng trên băng ghế trong phòng chờ. Người ta nói rằng những chiếc hộp ấy có ở đó lâu lắm rồi, mới đầu mọi người còn tò mò mở ra xem, nhưng bên trong hoàn toàn trống rỗng nên họ để lại chỗ cũ, không bao giờ dẹp bỏ. Lạ hơn nữa là ở sân bay hay bến ô tô cũng có những chiếc hộp như vậy, tất cả đều là những chấm bi vàng rực. Cô bé nhoẻn cười rạng rỡ, mặc kệ ánh mắt tò mò của mọi người, chiếc hộp chấm bi hồng được đặt bên. Bước ra khoảng sân ga ngập nắng, cô bé nhìn ra khoảng trời mênh mông nắng, vẫy chào người bạn chấm bi vàng . *em biết anh vẫn chờ, em biết mà...*

Số 37 ma quái

Thông tin tường lửa bị phá và có kẻ đột nhập vào hệ thống tín dụng của ngân hàng làm ông Trung như ngồi trên đồng lửa, tên hacker còn mã hóa làm ngân hàng không thể

phong tỏa và dùng nguồn tiền đang từ từ biến mất. Những thông tin về số tiền trôi ra khỏi tài khoản được cập nhật tăng lên từng phút, 3 triệu USD bốc hơi ngay trước mắt là điều không thể tưởng tượng được với một vị giám đốc kinh nghiệm lão luyện như ông Trung.

Điện thoại dồn dập liên tục, các cơ quan an ninh và bảo mật hệ thống mạng đang ráo riết truy lùng tên hacker mũ đen, 30 phút trôi qua mà kết quả vẫn chẳng có chút khả quan tiến triển nào. Mồ hôi nhỏ ròn ròn, ông Trung rơi vào trạng thái căng thẳng tột độ. Tiếng nhạc chuông cô bồ cài đặt riêng kêu lên không đúng lúc làm ông Trung bực mình bốc máy quát lớn “Đừng làm phiền tôi lúc này”. Cô bồ chung hứng cúp máy khó hiểu, xẻ chiếc bánh gato làm tặng người tình ăn ngon lành.

Màn hình nhảy sang phút 37, nguồn tiền đang trôi dừng lại. Sau 3s toàn bộ hệ thống quay trở lại hoạt động bình thường, tất cả các thông tin kí gửi, rút tiền...lần lượt hiện lên như chưa hề có cuộc đột nhập kì lạ kia. Duy chỉ có một điều, 3,7 triệu USD biến mất như chưa hề tồn tại. Tên hacker thông minh không để lại bất cứ thông tin gì ngoài dòng chữ chạy lướt qua trên tất cả các màn hình của ngân hàng “CHÚC NGÂN HÀNG NGÀY CÀNG LÀM ĂN PHÁT ĐẠT, CÓ DỊP TÔI SẼ LẠI GHÉ THĂM”. Các chuyên gia bảo mật họp khẩn cấp, dồn toàn bộ lực lượng truy tìm dấu vết của số tiền trên, nhưng tất cả chỉ dừng lại ở dòng chữ nhạo báng.

Tháo chiếc cà vạt như sợi thông lọng quần quanh cổ, ông Trung uể oải nhìn cô bồ được yêu chiều một cách chán nản. Đồ phịch tằm thân ngoại ngũ tuần nặng nề xuống giường, cố quên đi những con số ma quái chạy qua trong đầu, ông Trung cảm giác như đầu mình sắp nổ tung với những con số vừa biến mất. Thật không thể tin được, vừa lắc đầu ông Trung vừa lê bước vào nhà tắm, hy vọng làn nước ấm sẽ khiến ông thấy thoải mái hơn một chút vào lúc này. Cô bồ vừa xay món sinh tố bơ yêu thích vừa lẩm nhẩm hát theo một bài nhạc trẻ đang rất hot hiện nay, công việc làm ăn của ông Trung là thứ duy nhất cô chưa bao giờ quan tâm.

3,7 triệu USD là số tiền khổng lồ đối với bất kì ai, kể cả so với khối tài sản của một ông chủ nhà băng kiêm trùm kinh doanh bất động sản thì nó cũng không hề nhỏ, chỉ có vẻ là không quá khổng lồ. Vừa nằm dài cho cô bồ matxa ông Trung vừa điếm lại những khuôn mặt “kẻ thù” lướt qua trong đầu, từ những người từng bị ông hạ đo ván trong các cuộc đấu thầu xây dựng tới cả thằng cha mà ông đã nể tay trên cô bồ ngon mắt này, nhưng chẳng hình ảnh nào làm ông dừng lại quá lâu, kẻ phá hoại ông vẫn ở trong bóng tối. Thêm một điều khiến ông băn khoăn, không biết con số 3,7 triệu USD có ý nghĩa gì với tên trộm kia không, tại sao lại là 3,7? Ông cố vận dụng trí óc liên tưởng nhưng tất cả vẫn như một mớ bòng bong. Cô bồ trườn nhẹ người lên tấm thân ngày càng phát tướng của ông Trung.

Ngôi biệt thự năm tầng nằm ngay trung tâm thành phố khóa trái cửa im lặng, ông Trung hạ tấm kính cửa xe nhìn vào thấy sự im lặng đó vội vã quay xe đi. Sự bình yên giả tạo của ngôi nhà này đã làm ông quá quen thuộc. Ông thừa biết rằng, chỉ cần bước chân vào ông sẽ bắt gặp những đôi giày lạ xộc xệch nơi góc nhà, giá như tiếng gõ mõ đều đều của bà vợ vang lên thì ông sẽ còn một chỗ để về.

Ngày thứ tám của vụ trộm trôi qua trong vô vọng, khả năng tìm ra tên hacker càng lúc càng nhỏ nhoi. Trong khi đó số tiền chi cho đội ngũ an ninh mạng khổng lồ càng lúc càng tăng, những người đứng đầu như ông Trung đã nghĩ đến tình huống cuối cùng là nhả vụ này hoàn toàn cho cảnh sát giải quyết. Nhưng ông thực sự muốn là người đầu tiên biết kẻ đó là ai và có mối thâm thù gì với ông.

Lái chiếc BMW X6 qua ngã tư khách sạn Daewoo, tám biển số chiếc Camry mang biển 3737 lướt qua ngược chiều, phản xạ như một luồng điện chạy xẹt trong óc, ông Trung quay ngoắt vô lăng quay trở lại, tăng tốc đuổi theo chiếc Camry lạ. Chiếc xe chạy thêm một quãng khá xa chợt xinhan sang đường, rồi dừng hẳn trước một nhà nghỉ khá sang trọng. Từ trên xe, một đôi trai gái mặt còn búng sữa bước ra. Ông Trung nhếch mép nén tiếng thở hắt. “Có lẽ mình quá đa nghi”.

Quay vội xe theo hướng về nhà, ông Trung chợt nhớ tới ba cuộc gọi nhỡ của bà vợ, hiếm khi ông mới nhận được điện của vợ như thế này, chắc chắn phải có chuyện gì quan trọng lắm.

Dãy xe cảnh sát đỗ trước cửa nhà làm ông Trung chợt dạ, không lẽ có chuyện gì?

Bà vợ hốt hoảng chạy ra, cuống quýt báo cho ông biết việc 370 triệu tiền mặt và 4 cây vàng biến mất. “Lại là con số 37, chết tiệt”. Ông lẩm bẩm rồi vội vàng chạy vào xem xét hiện trường vụ trộm. Như lần trước, chẳng có một thứ gì suy chuyển báo hiệu sự xuất hiện của tên trộm ngoài số tài sản không cánh mà bay. Chỉ có điều lần này, tên trộm không để lại lời nhắn gì cho ông. Có thể số tiền không đáng để tên trộm cầu kì chơi trò ú tim như lần trước.

Trang, cô con gái độc nhất của ông Trung bước qua bố mẹ và cảnh sát về phòng như không có chuyện gì xảy ra. Lầm lì, ít nói và tách biệt, Trang giống như một cô bé 17 tuổi bị trầm cảm, lúc nào cũng co mình trong căn phòng 20m2 đầy đủ tiện nghi không giao tiếp với bất kì ai. Tiếng gõ cửa của người giúp việc làm Trang thấy bức mình:

- Có chuyện gì không?
- Tôi mang đồ ăn trưa vào cho cô chủ.
- Tôi không đói.
- Cơm gà KFC và salat kiểu Mỹ.
- Tôi đã nói là tôi không đói.

...

Tiếng bước chân của người giúp việc xa dần, nước mắt Trang chảy thành hàng trên khuôn mặt già dặn trước tuổi, tập ảnh bố mẹ cùng những người tình nhân nhằng nhịt vết gạch xóa và kéo cắt rớt xuống nền nhà. Tiếng mẹ rên rỉ trong đêm và hình ảnh bố nén tiếng thở dài khi hạ tấm kính xe xuống làm cô bé ôm đầu đau đớn.

...

Tên trộm biến mất hoàn toàn không một chút dấu vết trong một tháng tiếp theo. Ông Trung điên đầu với những bản kế hoạch nhà đất, tên trộm trong bóng tối, đội ngũ an ninh mạng ăn hại và cô bồ ngày càng ngoan ngoãn biết cách vờ vĩnh. Sau phút thư giãn với cô bồ, ông Trung bấm cùi bên chiếc laptop với những kế hoạch làm ăn mới, vô tình chạm nhẹ vào màn hình cảm ứng điện thoại cô bồ để trên bàn, ông Trung giật thót mình khi màn hình chờ là con số 37 cách điệu theo lối thư pháp với mấy dòng thơ theo kiểu trào lưu phía dưới. Vội vàng mở máy, dòng chữ bạn cần nhập mật khẩu làm ông càng thấy lòng nóng như lửa đốt, kế sách ẩn nấp ngay trong lòng kẻ thù luôn khôn ngoan trong mọi trường hợp. Chết tiệt! không đúng mật khẩu. Ông lảm nhảm rồi lặng lẽ héch mép nhìn cô bồ hờ hững trong chiếc chăn mỏng ngủ ngon lành. Cuối cùng thì kẻ ông truy lùng cũng lộ diện.

1h sáng, điện thoại di động của giám đốc văn phòng thám tử đổ chuông. Cuộc gọi quan trọng cho một yêu cầu khẩn cấp và tất nhiên, món thù lao sẽ hoàn toàn tương xứng. Ông Trung lặng lẽ di chuyển và rà soát cẩn thận khắp ngôi nhà. Ngoài con số 37 trùng hợp thì hầu như không có gì liên quan tới vụ việc. Định quay bước xuống làm việc tiếp

bỗng ông Trung khựng lại. Trong căn phòng xếp chứa đồ trên tầng bốn, ánh đèn nhấp nháy của chiếc laptop để chế độ sleep nổi bật giữa đêm tối. Tại sao chiếc laptop này lại ở đây? Ông Trung vừa thắc mắc vừa bước vào phòng, nhìn chiếc USB 3G chưa kịp rút và chế độ máy tạm dừng ông khẽ cười. Ông dễ dàng mở máy truy cập tiếp những dữ liệu người dùng đang sử dụng. Một đường link nhảy vào cú click chuột làm mở ra một cửa sổ mới. Đây là thứ ông đang tìm.

* * *

Bốn ngày sau, giám đốc văn phòng thám tử gọi điện cho ông Trung thông báo việc người ông thuê họ theo dõi và tìm hiểu các mối quan hệ đã chết ngày hôm trước, cùng với một chàng thanh niên là kỹ sư tin học. Một người đi chụp ảnh đã phát hiện xác hai người ở gần cầu Long Biên, cảnh sát đang vào cuộc, nhưng theo phán đoán ban đầu thì đôi trai gái này đã tự tử. Ông Trung héch mếch cười rồi cúp máy, gọi nhân viên đến thông báo cần rao bán một ngôi nhà bốn tầng có phòng xếp nằm ở phía nam thành phố.

* * *

Trang lóp ngóp chui ra khỏi chăn vào lúc 12h trưa, vì tiếng điện thoại dồn dập liên tục. Đầu máy bên kia chỉ một lời gọn lỏn “mở mail đi”

Toàn bộ kế hoạch đào tẩu tới từng chi tiết nhỏ nhất được gửi tới. Trang mỉm cười hài lòng, cầm kéo cắt nốt khuôn mặt cuối cùng trong tập ảnh lồi từ ngăn bàn. Bạn trai cô hoàn thành mọi việc một cách hoàn hảo, không để hở một chi tiết, kể cả việc đường link nhảy ra bất thường từ chiếc laptop trên tầng 4 trong căn hộ phía nam thành phố. Bố cô đã hoàn toàn tin vào thông tin từ trang web cá nhân ấy mà không hề biết rằng, bạn trai cô mới là người lập kế hoạch hoàn hảo, còn tình nhân của cô bồ kia, chỉ là một kẻ đào mỏ không hơn không kém. Và việc mượn tay bố giết chính đôi bồ bịch kia, tuy nằm ngoài kế hoạch thật đấy, nhưng nó lại đẩy nhanh tiến độ công việc hơn. Số tiền 3,7 triệu USD cùng 4 cây vàng và 370 triệu đủ để cô và anh chàng hacker bắt đầu một cuộc sống khác trên đất Sing. Chuyến bay sẽ cất cánh đúng ngày sinh nhật chàng hacker, mừng 3.7. Họ đi tìm sự thương yêu từ những người xa lạ.

Mục lục

1. Lời cảm ơn
2. Lời giới thiệu
3. Truyện ngắn
 - 3.1. Cô nhóc đeo túi Levis
 - 3.2. Nắng có trái tim chấm bi vàng
 - 3.3. Bạc rác
 - 3.4. Số 37 ma quái
 - 3.5. Hai giọt nước.
4. Nhận xét về tác phẩm
5. Chấm điểm